

Thời Gian Quản Chế

n.h.h

Sáng nay khi nghe bản tin đầu tiên của Đài Á Châu Tự Do, tôi hết sức khâm phục sự sáng suốt của Luật Sư Lê Thị Công Nhân khi nghe cô tuyên bố, "Tôi không bao giờ chấp nhận bản án tức là KHÔNG CHẤP NHẬN QUẢN CHẾ!"

Xin kể vài chuyện về giai đoạn (1980-1985) này để các bạn rõ thêm về tình cảnh của những người "tầm thường" như chúng tôi trong thời gian bị quản chế: Công An Phường sẽ bắt người bị quản chế mỗi ngày trình một cuốn sổ, ghi rõ từng giờ làm những việc gì trong 24 giờ, không được sót một phút nào! Thành ra có rất nhiều chuyện cười ra nước mắt. Bạn hãy thử nhắm mắt tưởng tượng trong 24 giờ một ngày, không được ra khỏi cửa, vì chưa có quyền công dân, nên ra khỏi cửa một bước là phải xin phép, (trừ 1/2 giờ đi bộ mỗi ngày ra Công An Phường trình sổ để đóng dấu xác nhận) và phải ghi tất cả những hoạt động trong ngày xem sao.

- Từ 11 giờ đêm tới 7 giờ sáng (8 tiếng) NGỦ: anh không được phép ngủ lâu hơn, nếu không sẽ bị phê bình LƯỜI BIẾNG !

Vẫn còn tới 16 tiếng đồng hồ (!) phải ghi rõ trong sổ quản chế:

- Ông nào trong thời gian quản chế cũng không thể bị táo bón và cực kỳ SẠCH SẼ (dù thời gian trong trại tù Cải tạo cũng ... ít khi thấy các ông ấy tắm rửa). Vì trong sổ mỗi ngày dùng đến 2 tiếng đồng hồ để TẮM và IẢ ! Tôi không dùng chữ "lỗ mãng" đâu ! "Cách mạng" rất ghét những chữ đặc mùi " tiểu tư sản" như Vệ Sinh, hay Đại tiện, Tiểu tiện (Có lẽ để tránh sự trùng hợp với hai chữ ĐẠI TÁO và TIỂU TÁO là những bừa ăn phục vụ các ông lớn (!).

Nhưng tắm nhiều thế mà vẫn còn đến 14 tiếng, làm gì để viết vào đây? Mấy ông bạn tôi, ông nào chưa có VỢ cũng sẽ trở nên cực kỳ HIẾU THẢO! Vì phải dùng chừng 6 tiếng mỗi ngày để SĂN SÓC BỐ MẸ, mặc dù chẳng biết săn sóc cái gì, vì chưa có hộ khẩu, chưa có tem phiếu thực phẩm, nên chính bố mẹ lại là người XÉP HÀNG mỗi ngày vài tiếng ở cửa hàng lương thực để mua NHU YẾU PHẨM cho con ăn. Mà dù có săn sóc thật, vẫn còn trống đến 6 tiếng.

- Ông nào độc thân mà bố mẹ đã chết thì mới thật là khổ, vì chẳng biết ghi vào trong sổ 6 tiếng đó dùng làm việc gì, nhưng dù sao cũng còn đỡ hơn những ông đã có vợ, đành phải viết là để "săn sóc vợ", dù bà vợ đang bưng chải ngoài "chợ trời" kiếm miếng ăn để nuôi chồng, chẳng có bệnh hoạn gì để phải săn sóc tới 6 tiếng mỗi ngày! Mà viết thế có khi lại bị Công an phê bình: "Anh SUỐNG và KHỎE thật!", "Như vậy một ngày anh "săn sóc" bà ấy bao nhiêu lần?"

Nhưng săn sóc vợ đến 6 tiếng một ngày mà thời gian trống vẫn còn nhiều quá! Giá mà có một chút vườn tược thì còn "biạ" thêm là làm vườn vài tiếng, vì nấu cơm thì không thể kéo dài đến vài tiếng được vì có gì đâu mà nấu, chẳng lẽ luộc vài củ khoai lại mất vài tiếng. Làm gà thì là chuyện tuyệt đối không xảy ra vì trong Xã Hội Chủ Nghĩa giết một con gà là phải xin phép, chỉ khi nào có đám cưới hoặc đám ma mới được chấp thuận!

Chẳng lẽ ngày nào cũng ... lấy vợ hoặc mang người thân ... đem chôn!? Đành phải ghi vợ vẫn là đọc sách báo, nghe đài ... để học tập chính sách. Nhưng đọc sách báo thì cũng nguy hiểm lắm, vì thỉnh thoảng Công an khu vực sẽ đột kích để xem anh đọc sách những sách báo gì có phản động, đòi trụ hay không?

Ông bạn tôi đến khổ, sống một mình vì chẳng có cha mẹ mà vợ thì đã vượt biên, lại không được đi ra khỏi nhà, nên những buổi "chiều buồn len lén tâm tư" ông phải "tự...sướng bằng tay" . Nhưng chẳng lẽ lại ghi khoản này trên sổ báo cáo hàng ngày, nên đành ghi dưới đề mục từ 4 giờ tới 6 giờ: đọc báo! Chẳng may cho anh ta, Công an khu vực thấy anh "đọc báo" nhiều quá nên kiểm tra đột xuất, "Đâu, anh cho tôi xem anh đọc báo gì" Ông này vốn nhát, cuống quá bèn rút ngay tờ báo Nhân Dân ở cuối chân giường trình cho anh công an. Như các cụ xưa thường nói: "Ờ đời này, nổi tiếng quá chưa chắc đã sướng"

Tôi thấy là quả đúng như vậy. Thời gian 79, 80 ở Việt Nam có mỗi một tờ báo Nhân Dân, ngày nào trên đó cũng có hình Bác Hồ cười cười. Nhưng thời buổi "người khôn của khó", nên sáng nào cũng thấy hình Bác bay phát phối trong... cầu tiêu công cộng. Công an tức lắm nhưng chẳng làm gì được, chẳng nhẽ cứ đứng rình "nhân dân lao động" cả đêm thì còn gì là uy tín của Đảng? Thế là hậu quả mọi việc do "nhân dân lao động" gây ra thì ông bạn tôi lại lãnh đủ, vì khi anh ta đưa ra tờ báo mà trên mặt Bác Hồ còn lầy nhầy chất nước do anh mới "vẽ bản đồ". Thế là ông bạn tôi bị bắt khẩn cấp về tội "Dám xịt nước dơ đầy mặt Bác, chứng tỏ không tôn trọng Lãnh Tự". Tội này tử hình như chơi!

Nhưng đời có số, các bạn ạ, ông bạn tôi mới buổi chiều hôm trước bị Công an còng và cầm súng dắt đi như phạm nhân đại hình thì ngay sáng hôm sau lại được Chủ tịch và Trưởng Công An Quận lái xe đưa về tận nhà như một "Đại ân nhân." Lý do khá là buồn cười, trong đêm anh bạn tôi bị nhốt ở trại tạm giam của Quận thì được một anh Công an tâm sự: "Mọi công việc hiện nay đình trệ, vì tất cả các ông lớn trong Quận đều đang bị bệnh rất lạ: "uống cà phê đen mà lại ... đái ra cà phê sữa, đau nhức lắm." Hậu quả của lần hành quân khẩn cấp để bài trừ tệ nạn xã hội tại ... "Ngã Ba Chú Ía". Cái may của ông bạn tôi là nhà còn có rất nhiều thuốc trụ sinh của bà vợ vượt biên thoát, gửi về. Hoá ra cái mặt Bác Hồ dù dính các thứ bần thiêu vẫn không quan trọng bằng "con chim" của ông Chủ Tịch Quận đang "chảy ... mủ." Bằng chứng là nhờ giúp hai ông này ít viên thuốc Trụ Sinh mà không những đã thoát chết mà lại được miễn luôn màn trình diễn mỗi ngày và được .. trả quyền công dân, vì lý do "có công với Cách Mạng"! Té ra muốn làm công dân nước CHXHCNVN thì chẳng khó gì, chỉ cần có thuốc trụ sinh.

Cá nhân tôi cũng may không kém. Sau khi được thả về thì tôi đã "chạy chọt" được một việc làm vớ vẩn, nên không phải lên Công An trình diện mỗi ngày vì đã được cơ quan chủ quản "trách nhiệm" theo dõi 8 tiếng lúc ban ngày! Nhưng vẫn còn 8 tiếng ban đêm, cần phải báo cáo. Lúc đó tôi lại chưa vợ mới phiền! Chẳng nhẽ lại phải bắt chước ông bạn tôi báo cáo ngày nào cũng "tự...diễn biến hoà bình" thì sức nào mà chịu thâu vì lương bổng chỉ đủ ăn mỗi ngày một củ khoai với vài cọng rau muống! Rất may là trong nhà tôi có mấy anh em đi thoát nên dư được 2 chiếc xe Honda, và nhờ "cúng đường " cho Trưởng và phó Công an Phường, nên tôi thoát được khoản "trình diện" hàng ngày mà ngược lại hai ông này lại phải "trình diện" tôi. Chẳng phải tử tế gì, các ông trình diện tôi mỗi khi cần tiền đổ xăng hoặc xe hư, cần tiền sửa. Ông Nội tôi xem Tử Vi rất giỏi, ngày tôi còn bé, ông Nội tôi sau khi xem lá số của tôi đã phán: "Thằng này số lạ lắm vì những ông lớn phải "chầu" nó và đặc biệt là Cháu có đến ... 3 đời vợ." Và Cụ rất hãnh diện khen: "Con hơn cha là nhà có phúc." Nghiệm lại thì thấy đúng thật các bạn ạ, dù rằng đến năm 32 tuổi tôi vẫn "trơ thân cụ."

Xin trở lại câu chuyện. Yên tâm được về mặt an ninh ở phường khóm, nhưng có việc làm thì lại là cả một chuyện rắc rối ! vì cả Saigon vào những năm này chỉ có một câu chuyện duy nhất: Vượt Biên. Đi làm mà hư xe đến trễ một chút là đã có tiếng xì xào: hay là ông ấy "biến" rồi. Nếu đến sở trễ chừng một tiếng là ông giám đốc cơ quan sẽ phóng ngay đến nhà mình để "xem tình hình." Chả có cách nào mà xin phép đi "xuống bãi" một cách hợp pháp chứ nói gì đến chuyện vượt biên. Nhưng "cái khó...LÓ cái khôn" nhờ mấy cái xe Honda cũ này mà Trưởng Công An Phường lại bày kế cho tôi: "Anh cứ làm đơn xin cưới vợ, rồi tôi sẽ cấp giấy phép cho anh đi hưởng tuần trăng mật một tuần."

"Ngày hợp hôn, tôi mặc đồ ... bà ba." Thấy còn hào hùng hơn cả "Màu tím Hoa Sim" của Hữu Loan. Quan khách được mời là "toàn bộ" Công An Phường. Tôi là "Chú rể" còn "Cô dâu" là một cô bạn quen sơ sơ, dự định đi chung chuyến tàu vượt biên! Đại diện Quan viên hai họ thì chúng tôi phải thuê mấy Ông Phu xe xích lô và chị bán hột vịt lộn quen biết từ lúc còn nhỏ, nói vài câu ra mắt trong khi tay cầm tờ giấy phép xin đi đường về Vĩnh Bình, cho đôi trẻ ra mắt bố mẹ "cô dâu."

Cô "vợ cả" của tôi thật may mắn. Cô ấy đi thoát trong khi tôi ... lỡ tàu! Thua keo này bày keo khác, tôi lại làm "đám cưới" với cô thứ hai. Công an Phường mừng lắm vì cứ thấy mặt tôi là cả bọn lại có một châu nhậu "xôm tụ" lại không tốn tiền mừng. Nhưng rồi đâu lại vào đó, cô "vợ hai" của tôi cũng lại đi thoát mà tôi vẫn còn kẹt lại, có lẽ cái "nghịch" bị quản chế chưa dứt! Nhưng cái tính ớn nghĩa của người mình thật là cao! Cả 2 cô vợ "hờ" của tôi sau khi đi thoát vẫn thỉnh thoảng gửi chút quà về cho ông chồng dù là "áo anh chưa ... giặt một lần." Đặc biệt là khi sống trong một xã hội "không ai tin ai" thì con người lại rất tin ...dị đoan! Sài Gòn lúc đó thầy bói nhiều vô số kể và chỉ nhìn thấy khách là thầy bói đoán "trúng phóc" "Để tôi nói trước, đến xem đi có thoát hay không phải không? nếu tôi nói sai thì không lấy tiền."

Nhờ hai cô vợ "hụt" của tôi đều đi thoát mà tôi bỗng dựng thành...nổi tiếng là một ông Chồng "HÊN" đến nỗi có mấy bà đề nghị tôi đứng ra làm đám cưới "giả" một lần nữa, bao nhiêu chi phí "đăng gái " lo hết! Kể ra rẻ chán, vì nếu nhờ "số hên" của ông chồng "hờ" là tôi mà đi thoát thì vài chục chai rượu với vài mâm xôi gà có đáng là bao! Đã có một lần vì lòng "nhân ái", tôi đã định nhận lời đề nghị làm đám cưới với một bà nữa để tự xác nhận xem những ..."người đi qua đời tôi" có hên thật hay không? Nhưng cuối cùng lại thôi! vì bà này hơn tôi gần mười tuổi mà đã có hai đời chồng vì có số ..."sát phu"! Nếu mà bà ấy đi thoát thì chắc tôi sẽ đi ra nghĩa địa: "Em chả...dại."

Tôi vẫn mong ước, có một nhà văn nào, dù chưa ở tù Việt cộng bao giờ, giúp tôi viết lại những chuyện này thì chắc cũng được một cuốn sách dày bằng cỡ "One Day in The Life of Ivan Denisovich " của Aleksander Solzhenitsyn!!!

Có một ông Bác Sĩ hiện đang hành nghề bên Bắc Âu, vừa là bạn vừa là "thần tượng" của tôi, còn hành động ..."cao cường" hơn nữa trong thời gian quản chế! Ông Bác sĩ này thuộc loại không những "đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi" mà lại "văn võ song toàn" người to lớn, Đệ nhị đẳng Tae Kwon Do. Thời gian còn trong trại cải tạo, những công việc nặng nhọc như "cưa cây, vác củi" ông đều đỡ tay cho tôi vì tôi vốn không được khoẻ lắm. Nhưng hơn thế nữa là bản tính ngang tàng kiểu Anh Hùng Lương Sơn Bạc. Khi ra khỏi tù, anh xin được việc làm ở một Chẩn Y Viện Quận, công việc hàng ngày là khám bệnh cho dân lao động! Ông bạn tôi lại thuê bao một chiếc xích lô đạp để đến hết giờ khám bệnh lại đạp quanh Saigon, rước khách kiếm thêm tiền để "cải thiện" cuộc sống. Chuyện này đối với người bình thường thì cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng chỉ vì mỗi buổi sáng, "cực kỳ" đúng giờ, vị Bác Sĩ này lại xuất hiện trong bộ quần áo lính "Ngụy" cũ, vá chằng vá đụp, đội chiếc nón lá tả tơi, mồ hôi nhễ nhại, mùi vị chắc ... cũng chẳng "thơm tho" cho lắm (!) lại dắt chiếc xích lô đạp đến trước của Chẩn Y Viện, khoá lại cẩn thận rồi "chễm chệ" ngồi vào bàn giấy bắt đầu ... khám bệnh !

Đặt vào địa vị của bạn, là một bệnh nhân, bạn có muốn được ông Bác Sĩ này chữa bệnh không? Chắc chắn là "không". "Đảng Ủy" ngứa mắt lắm, vì sau khi ông Bác Sĩ nhậm chức có vài tháng thì chẳng còn "ma" nào đến Chẩn Y Viện xin khám bệnh nữa, lầy đầu ra con số để... lập thành tích báo cáo. Chỉ còn ông Bác Sĩ và cô Y tá, cũng là người của "ché độ cũ", ngồi nhìn nhau cười, vừa thông cảm vừa ... ngáp ruồi. Lãnh đạo (?) đóng góp ý kiến thế nào cũng chẳng ăn thua gì, vì hình ảnh một ông "Vừa-là-Bác Sĩ-vừa là-phu xích lô" trông thảm não vô cùng, đã ghi sâu vào trong óc bệnh nhân! Vả lại đóng góp ý kiến gì khi ông ta chỉ trả lời: "Tôi đã hết cách sống với đồng lương này, vì gia đình đã đi hết, không có ai giúp đỡ!" Rồi ông chỉ bức hình treo trên tường: "Tôi chỉ làm theo lời Bác: Lao động là Vinh Quang." Đến thế thì còn thằng nào dám nói gì nữa ! Mà trong Chế Độ Cộng Sản có thằng nào lại dám bỏ tiền cho .. người khác mua quần áo bao giờ? Túng quá, bèn phải làm phúc trình báo cáo về Sở Y Tế xin đổi bác sĩ khác, nhưng không ăn thua gì vì chẳng ai muốn nhận, vả lại ông ta cũng không có lỗi gì, vì NGHÈO không phải là một tội trạng có thể mang ra "đầu tố" được (!) như thời Cải Cách Ruộng Đất?

Thực ra ông bạn tôi chỉ có NGANG chứ đâu có NGHÈO, đêm nào chúng tôi cũng cùng nhau uống rượu Martell mua ở chợ trời để bàn chuyện vượt biên! Cuối cùng thì do sự dàn xếp, ông bạn tôi được đổi công tác, chuyển ra Lực Lượng "Thanh Niên Xung Phong" với lời giải thích: "Bố trí công tác mới ... thích hợp hơn" Chỉ cần có thế ! Trong thời gian chờ đợi chuyển công tác, ông và cô Y tá (hiện nay là vợ ông) đã "biến" sang đảo Pulo Bidon. Hai vợ chồng hiện nay sống rất hạnh phúc và làm nhiều công tác từ thiện giúp đỡ đồng bào mới định cư. Thỉnh thoảng hai vợ chồng vẫn gọi điện thoại cho tôi để tâm sự: "Khổng Minh mà có sống với ... Việt Cộng thì chắc cũng phải làm như vợ chồng tớ! Vừa có thì giờ rảnh đạp xe chở bà xã đi khắp hang cùng ngõ hẻm để tìm "tuy-ô" vượt biên vừa chẳng bị nghi ngờ gì vì ...nghèo kiết xác. Bây giờ vợ chồng tớ phải làm việc thiện vừa để tạ ơn Trời vừa chuộc lỗi với đồng bào ngày trước vì trông thấy tớ "khiếp quá" nên không dám đến khám bệnh.

Nghĩ cho cùng thì "khôn ngoan" như vợ chồng ông đốc này mới đáng gọi là khôn chứ còn "khôn lỏi " như anh bạn trong truyện dưới đây thì còn phải "xét lại":

Đó là một ông Thiếu Úy QLVNCH, nằm kế cận tôi trong Trại Cải Tạo, nhỏ hơn tôi vài tuổi, tính tình lanh lợi, khéo léo trong khi giao thiệp, kể ra cũng chẳng đến nỗi nào nhưng anh ta làm mọi người chung quanh rất là khó chịu vì cứ luôn miệng ca tụng "cách mạng" khoan hồng! Trong những bản tự khai cậu ta luôn luôn "kể lể" có rất nhiều thân nhân đang "hoạt động cách mạng" và cậu cũng đóng góp rất nhiều trong công cuộc "chống Mỹ, Thiệu". Cậu ta kể công: "Tôi theo Linh Mục Nguyễn Ngọc Lan, Bà Ngô Bá Thành, Ni Sư Huỳnh Liên, Sinh Viên Huỳnh Tấn Mẫm v...v biểu tình chống chính phủ! Tôi có tài viết biểu ngữ, chỉ một đêm là "trắng xoá" Saigon! Chẳng biết có đúng không, nhưng quả thật là chỉ khoảng sau một năm "cải tạo" thì cậu ta được thả và trong thời gian quản chế cậu vẫn "hăng say" phục vụ cách mạng! Cho đến một hôm xe Jeep của Sở Công An Thành Phố đã đến tận nhà đón cậu với lệnh: Trình diện, mang theo lương thực đủ ăn một tháng!

Dân Saigon thì có ai lạ gì cái loại lệnh này, một tháng hay mười mười hai năm thì "cũng chỉ " dài bằng nhau! "Kiến trong miệng chén, có bò đi đâu" ? Và đây là câu chuyện cậu ta kể cho tôi: "Họ mang em vào một phòng kín trong Sở Công An, chứa toàn vải đỏ như máu, loại dùng vẽ "băng rôn" và cả trăm hộp sơn vàng." Rồi ra lệnh: "Bây giờ là lúc chúng tôi cần đến tài năng "chỉ một đêm viết biểu ngữ đồ rục Sài gòn "của anh để đón Đồng Chí Phạm Tuấn, sắp từ phi thuyền không gian trở về ! Anh có một tháng để làm việc này. Thêm nữa, đây là công tác tuyệt mật, nếu vì lý do nào mà Đồng chí Phạm Tuấn không về được thì anh cũng ... "chung số phận."

Thời đó dân Saigon đã đặt cho Phi hành gia Phạm Tuân thêm tên bằng tiếng Nga: " Đồng chí VA-LI-DA-ĐI-DÉP-LÓP" Nội dung của các tám biểu ngữ "NHUỘM ĐỎ" Saigon thì vô số kể, đại khái tôi chỉ nhớ:

- CHÀO MỪNG ANH HÙNG PHẠM TUÂN KHÁM PHÁ KHÔNG GIAN TRỞ VỀ
- ĐÔI DÉP LÓP BƯỚC LÊN TÀU VŨ TRỤ
- TÌNH HỮU NGHỊ VIỆT-SÔ BẮT DIỆT
- TÌNH HỮU NGHỊ "MÔNG-CU" BẮT DIỆT !

Chà, cái biểu ngữ có cả MÔNG lẫn CU này nghe hơi lạ tai đây! và nhiều người còn cho là không được "thanh tao" lắm. Tôi không nghĩ như vậy, đây là một lối chơi chữ rất "sáng tạo", vì trên phi thuyền 4 người, Trưởng Phi hành Đoàn là người Nga, ngoài Phạm Tuân, còn có thêm hai phi hành gia một ông người Cuba và một ông người Mông cổ! Ghép 2 chữ MÔNG -CU bắt diệt nghe vừa "giản đơn" vừa "đậm đà tình tự dân tộc" Vì nếu MÔNG -CU mà không dính chặt với nhau thì thì e rằng cũng ... khó sống!

Nhưng may mắn thay, ngay sau đêm " Đêm Saigon rực rỡ ánh Bình Minh" (câu thơ của một ông Thi sĩ ám ớ nào đó cứ nhất định bắt mặt trời phải mọc ... BAN ĐÊM !) thì Phạm Tuân đã "an toàn" trở về và chú em được phóng thích lần thứ nhì và hưởng thời gian 1 năm quản chế lần thứ nhì, với lời căn dặn: "Trong vòng một năm, nếu anh tiết lộ chuyện viết biểu ngữ với ai, thì vĩnh viễn sẽ không còn ngày về"! Cậu ta tâm sự với riêng tôi: "Anh ạ, suốt cả đời em chưa từng có một lần cầu xin cho cha mẹ em sống lâu trăm tuổi, thế mà trong suốt một tháng trời, ngày thì viết biểu ngữ, đêm đêm lại khấn Phật Tổ cho một thằng cha căng chú kiết chưa bao giờ biết mặt " SỐNG MÃI TRONG SỰ NGHIỆP CỦA CHÚNG ... NÓ !" Tôi vẫn thường tự hỏi, giả sử Phạm Tuân không trở về được, thì cậu này chắc cũng đã hát bài "Anh trở về bằng ... chiếc Poncho" Như thế có nên tập thói "KHÔN LỎI" không nhỉ? Cậu ta đã tâm sự với tôi là chính những thằng trảm mà đã có "DUYÊN" được Đức Phật "ĐỘ"

Nên sau khi sang Mỹ, anh đã xuống tóc Quy Y tại một ngôi chùa bên Texas từ năm 1995. Tôi không hiểu chữ DUYÊN này, nên đã hỏi một người bạn thì được giải thích có thể đó chỉ là "THẦN KHẨU XÁC PHÀM" Hay do mặc cảm phạm tội trong quá khứ. Nhưng dù sao tôi cũng quý mến ông bạn này hơn trước nhiều. Nhờ Quy Y mà anh ta như đã biến thành một con người khác. Trừ phi anh ta " lừa " được tôi, cũng như đã lừa được Việt Cộng! Nhưng bảo đảm với các bạn dù sao tôi vẫn khôn hơn Việt Cộng nhiều, mặc dù vẫn còn ... mắc lừa chúng dài dài! Sao thế nhỉ ?

PS: Các bạn đọc cũng có thể vào Google để tìm cosmonaut Phạm Tuân (aka VA-LI-DA-ĐI-DÉP-LÓP) và hai ông Mông - Cu mà tôi vừa nhắc đến !

n.h.h